

Ανάδα τῶν ἀστέρων. τὰ βλεμματὰ τῆς εἶναι ἀκτίνες ἡλιακαί, αἵτινες χρυσόουν τὸ λυκαυγές τῆς νεότητος. Ἡ δύναμις αὐτῆς συγκεντρῶται ὅλη εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἐξ ἐξῆς καὶ μόνου βλέμματος ἀποφασίζει τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἡ γυνὴ ποτὲ δύναται, νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ.

Τὸ στόμα τῆς ὁμοιάζει ἐξωτερικῶς μ' εὐμορφον ῥόδον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κἀθῆται κεκρυμμένη μέλισσα, ἥτις κεντᾷ καὶ πληγώνει καιρίως. Τὸ μέτωπόν τῆς εἶναι πεπλασμένον ἀπὸ διάδημα, τὸ ὁποῖον δεν πρέπει ποτὲ νὰ προσκυνῆ ὁ ἄνθρ. Ἡ κόμη τῆς εἶναι καλὴ μόνον διὰ στολισμὸν, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα συνίσταται ἐκ τριχῶν.

Φοβοῦ τὰ θέλγητρα τῆς γυναικός, καὶ πρὸ πάντων τὰς ἀπάτας τῆς καρδίας σου. Μὴ παραδίδεσαι τυφλῶς εἰς τὴν γυναῖκα διότι τὸ θεωρεῖ ὡς κατόρθωμα νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς τὸν πρῶτον βόθρον.

Ἡ ζωὴ τῆς ὅλη περιστρέφεται εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ ὅσον εἶον τε πλειοτέρους θαυμαστάς καὶ λάτρας τῶν θελγῆτρων τῆς, τὰ ὁποῖα μετὰ φειδωλίας παραχωρεῖ, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἐμφιλοχωρῆ συμφέρον, λέξις βεβήνουσα πολὺ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς γυναικός. Εὐτυχὴς ὅστις δὲν ἠγάσθη ποτέ! Ἀλλὰ καὶ ἀγευστος τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης ἡδονῆς τῆς καλουμένης ἔρωτος.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι κτῆμα τῆς γυναικός, ὅπως ἡ τὸ λμη τοῦ ἀνδρός. Μὴ ζητήσῃς νὰ τῆς ταπεινώσῃς τὴν ὄψιν, διότι δὲ θὰ σοὶ τὸ συγχωρήσῃ ποτέ. Φροντίζε ἂν θέλῃς νὰ τὰ ἔχῃς πάντοτε κατὰ μαζύ τῆς, νὰ τὴν ἐξουμῇς. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ἡ ἐλαφρόνεια καὶ κουφότης αὐτῶν. Εἰς τὴν ἐλαγίστην ἀντίστασιν ἐξάπτεται εὐκόλως τὸ δὲ μῖσος τῆς διρκεῖ αἰώνιον. Ἀστατος ὡς τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸν Βύρωνα, καὶ ἀπιστος ὡς τὸ κύμα κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἡ πανουργία καὶ ὁ δόλος, ἐδρεύουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τῆς κἀθῆται ἡ πειθῶ. Πολὺ εὐκόλος εἰς τοὺς ὄρκους τῆς, ἀλλὰ σπανίως τηρεῖ αὐτούς διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἐλεγον ἄρκους γυναικός εἰς ὕδωρ ῥιπίσῃς.

Τὸ μείδιμά τῆς παγίς, ὁ δὲ γέλως τῆς σαγήνη. Ἀγάπα καὶ μὴ πίστευς ἢ γλώσσα αὐτῆς γλώσσα πυρός οἱ δὲ γλυκεῖς λόγοι τῆς, βάλσαμον θανατηφόρον. Ἡ τέχνη εἶναι τὸ μᾶλλον ἀκαταμάχητον ὄπλον τῆς καὶ γνωστόν, ὅτι πολλὰκις ἡ τέχνη νικᾷ τὴν ἀνδρείαν.

Ἡ γυνὴ φέρει μαζύ τῆς τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν. τὴν ὁποῖαν ἐνσπείρει εἰς τὴν κατακτημένην ὑπ' αὐτῆς καρδίαν. Χαίρει ὑπερβαλόντως βλέπονσά σε τηκόμενον εἰς τὴν πυρᾶν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς ἦνα ψε καὶ λυπεῖται ἀνασίμως, ὅταν συναντᾷ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ψυχρότητα. Ἐπιθυμεῖς νὰ θανατώσῃς ἡγαπημένον παρὰ σοῦ γυναῖκα; Φανοῦ πρὸς αὐτὴν ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος.

Οἱ στεναγμοὶ τῆς κεντοῦν τὴν χορδὴν τῆς μελαγχολίας εἰς τὰ στήθη σου, ὡς οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀνέμου τὸ ἐσπέρα εἰς τὸ δάσος.

Ἀγαπᾷ τὰς διασκεδάσεις, τοὺς περιπάτους, τὰς συναστροφάς καὶ τοὺς χορούς, καὶ τοῦτο ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ κάλλη τῆς, καὶ νὰ παγιδεύσῃ καρδίαν φεύγτην μόνωσιν, ὡς ἐναντίαν ὄλων τοῦ τῶν.

Εὐχαιριεῖται εἰς τὴν ἐργασίαν καθ' ἣν τὸ πνεῦμά τ' ἐλεύθερον πάσης ἐμβριθοῦς σκέψεως τεκτένει δόλους καὶ ἐπιβουλάς. Φίλη τῆς μέμφει καὶ τῆς κατηγορίας. Διὰ τοῦτο ὁ Εὐρυπίδης εἶπει, «Φιλόφρον ἐστὶ τὸ τῶν θυλιῶν χρῆμα» πᾶν ὅτι οἱ ἄλλοι ἐπαινοῦν καὶ θαυμάζουσι, αὐτὴ κατηγορεῖ, ἐκ συνήθειας μᾶλλον, διότι συναισθάνεται κατὰ βλάβος τὴν ἀξίαν του.

Κατὰ τὸν φιλόσοφον Σεκούντιον, ἡ γυνὴ εἶναι ἀναγκαῖον κακόν καὶ κατ' ἐμὲ, ἀναγκαῖον βόσανον.

Ο ΕΡΩΣ.

Δ σ μ α.

Ἔρωτος τοῦ κόσμου σύγχρονος,
 Αὐτόπλαστος κι' ἀρχαῖος
 Μ' ὄλα του τὰ γράματα
 Εἶν' εὐμορφος καὶ νέος.
 Τὸν προσκυνοῦν τὰ λούλουδα,
 Τὰ δένδρα, τὰ κλαράκια.
 Ἡ κρῦα πέτρα ἢ ἀψυχη,
 Τὰ ζῶα τὰ πουλάκια.
 Τὸ καλοκαίρι ὁ Ζέφυρος
 Τὸν ἔρωτ' ἀκολουθαίει,
 Ἡ βρύσις πρὸς τὴν θάλασσαν
 Ἀπ' ἔρωτα κοιλάει.
 Καὶ σὺ σκληρὰ ποῦ μ' ἔκαμες
 Τὰ νιάτα μου νὰ χάσω
 Ἀκόμη δὲν μ' ἤξιωσες
 Φιλὴ σου νὰ χορτάσω !!

Λύσις τοῦ ἐν πέμπτῳ μυθιῶ ἀιγύμματος.

Κάμηλος — Μῆλος — Ἡλος. — Καλὸς

Α Ι Ν Ι Γ Μ Α.

Μ' ἔρριψαν εἰς ληστῶν χεῖρας ξένων τε καὶ ἐντοπίων
 Ἐρημον μ' ἀφῆκαν ἡδὴ κι' ἀχρηστον κενοταφείον
 Ἐπεςαν οἱ πλειονέκται ὡς αἱ γῦπες νὰ μὲ χάψουν
 Καὶ ἀφοῦ μ' ἔφρχαν τὰς σάρκας, τῶρα θέλουσι νὰ ξεθάψουν
 Τὰ ὄστα μου ν' ἀναλύσουν,
 Ἐξ αὐτῶν πᾶσαν οὐσίαν ἀυστόλως νὰ βραῖσουν.
 Τῶρα φίλε μου ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃς
 Ἐκπληκτος ὅα μείνης ὅταν αὐριον μὲ συναντήσῃς.
 Ἄν ζητήσῃς νὰ χωρίσῃς εἰς τὸ μέσον τὸ κορμὴ μου
 Φρούριον ὅα γίνω τότε νὰ φυλάξω τὴν ζωὴν μου
 Τῶρα πλέον ὅα μὲ λύτῃς ἂν ἐκβάλλῃς ἐν στοιχείῳ,
 Ὅτε περυνθὸς ὡς δῶρον ὅα σὰς δώσω ἕνα ἴον.